

Georganiseerd geluk

Merlien Welzijn is directeur-bestuurder bij Woningcorporatie Sint Antonius van Padua in Noordwijkerhout

Ik ben dakloos geweest. Het duurde ongeveer een jaar voordat we een sociale huurwoning kregen. Ik had geen idee dat de buurt op de leefbarometer rood uitsloeg. Tussen de buurtkinderen die soms 'keldersletje' werden, drugsverslaafd en 'met een afstand tot de arbeidsmarkt', kwam ik aan leren en studeren toe. Op gevoel zocht ik de groene vlekken op: een goede school in de buurt, muzieklles, het buurthuis. Het was voor mij volkomen logisch dat je uit de buurt van kelders bleef.

Na mijn afstuderen kreeg ik een baan waarmee ik in één klap tweemaal meer verdiende dan mijn vader die vanuit een bijstandssituatie vier kinderen opvoedde. Ik had geen idee wat ik met zoveel geld aan moest. Na mijn eerste carrièrestap kreeg ik te maken met een fenomeen wat ik later leerde kennen als de armoedeval. Had ik net ontdekt waar ik allemaal geld voor nodig kon hebben, had ik netto ineens een paar honderd euro minder te besteden. Nu val ik onder de WNT en mag ik een woningcorporatie besturen. Is dit een succesverhaal? Ik zie het eerder als georganiseerd geluk.

Cruciale elementen in die organisatie waren zondermeer een dak boven mijn hoofd, genoeg groene vlekken in de buurt, eten op tafel en een vader die een natuurlijke coach is. Vaders kan ik via mijn (vrijwilligers)werk niet regelen, maar met een dak boven het hoofd, voldoende groene vlekken en eten komen we een heel eind. Alleen als de basis geregeld is ligt de weg vrij naar geluk. Woningcorporaties spelen een cruciale rol in het organiseren ervan! Ik hoop dat al mijn collega's in de branche de ernst en pracht van die rol doorgronden.

Als ervaringsdeskundige en professional weet ik dat iedere 'nee' die je verkoopt grote impact op het leven van je huurder heeft. Maar als het antwoord simpelweg 'nee' is, wees daar dan volstrekt duidelijk over. Niks zo zwaar om te dragen als valse hoop. Het mooiste is het als de dienstverlening van corporaties begint met 'Ja, tenzij'. Zijn we dan overal van en voor iedereen? Moet je degene die het hardste schreeuwt helpen? Op al deze cruciale vragen is mijn antwoord: Het hangt ervan af. Met ons netwerk kunnen we samen overal van zijn. Soms is er een goede reden om iemand met een wat hoger inkomen te huisvesten in een sociale huurwoning. Als je een mes tussen je ribben krijgt schreeuw je nu eenmaal harder dan wanneer je een papercut hebt.

Processen en beleid werken niet altijd. Ik ben ervan overtuigd dat je daarom niet meer zomaar een langetermijn stip op de horizon kunt zetten. Het leven is complex en steeds minder goed planbaar. Huisje, boompje beestje kan net zo goed staan voor het huisje wat je nooit kunt betalen, het boompje waar je tegenaan plast omdat je buiten slaapt en het beest wat je wordt omdat je hebt ervaren dat fatsoenlijk gedrag niet altijd gehoord wordt. Met een flexibele koers, goede partners, medewerkers die volkshuisvesting doorgronden en die een weerspiegeling zijn van de maatschappij die je bedient, heb je volgens mij een goede basis te pakken voor het organiseren van geluk. Voor mij is dát de bedoeling van een woningcorporatie.